

ՀՀ Երևան քաղաքի Էրեբունի և Նուբարաշեն վարչական շրջանների ընդհանուր իրավասության առաջին ատյանի դատարանին

Դիմող՝

Հրայր Գևորգյան,
հասցե՝ «Դատապարտյալների հիվանդանոց» ՔԳՀ,
փակ ռեժիմ
ք. Երևան, Արշակունյաց 2

Վարույթն իրականացրած մարմին

1. ՀՀ ոստիկանության ՔԳՎ վարչության
Էրեբունու քննչական բաժին
հասցե՝ ք. Երևան, Խորենացի 162

2. ՀՀ Երևան քաղաքի դատախազություն
հասցե՝ ք. Երևան, Հանրապետության 85

ԲՈՂՈՔ

(ՀՀ ոստիկանության ՔԳՎ վարչության Էրեբունու քննչական բաժնի քննիչ Ա. Մաթևոսյանի՝
24.06.2014թ. քրեական գործի հարուցումը մերժելու մասին որոշման դեմ)

ՀՀ Երևան քաղաքի դատախազ Ա. Դավթյանը, ուսումնասիրելով Հրայր Գևորգյանի հաղորդման հիման վրա նախապատրաստված նյութերը և այդ նյութերով քրեական գործի հարուցումը մերժելու մասին ՀՀ ոստիկանության ՔԳՎ վարչության Էրեբունու քննչական բաժնի քննիչ Ա. Մաթևոսյանի՝ 2014 թվականի հունիսի 24-ի որոշման դեմ ներկայացված բողոքը, 2014 թվականի հուլիսի 24-ին մերժել է բողոքը՝ հաստատելով որոշման օրինականությունը:

1. Գործի դատավարական նախապատմությունը

1.1 Ես՝ Հրայր Գևորգյանս, 2011 թվականի հոկտեմբերի 18-ին բերման եմ ենթարկվել ոստիկանություն, որից հետո ինձ մեղադրանք է առաջադրվել ՀՀ քրեական օրենսգրքի 218-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1, 3, 4, 7-րդ կետերով, 34-139-րդ հոդվածի 1-ին մասով, 316-րդ հոդվածի 1-ին մասով, 182-րդ հոդվածի 1-ին մասով, և որպես խափանման միջոց կիրառվել է կալանավորումը: Հարուցված քրեական գործն այժմ գտնվում է

դատաքննության փուլում՝ ՀՀ Երևան քաղաքի Աջափնյակ և Դավիթաշեն վարչական շրջանների ընդհանուր իրավասության առաջին ատյանի դատարանի դատավոր Մ. Մելքոնյանի վարույթում:

1.2 Նախնական կալանքը կրել են նախ ՀՀ ԱՆ «Նուբարաշեն» ՔԿՀ-ում, իսկ այնուհետև, առողջական խնդիրների պատճառով տեղափոխվել են ՀՀ ԱՆ «Դատապարտյալների հիվանդանոց» ՔԿՀ և մինչ այժմ շարունակում են գտնվել այնտեղ:

1.3 ՀՀ ԱՆ «Դատապարտյալների հիվանդանոց» ՔԿՀ տեղափոխվելուց հետո այնտեղ այցելած ՀՀ մարդու իրավունքների պաշտպանի գրասենյակի աշխատակիցներին պատմել են ՀՀ ոստիկանության Երևան քաղաքի վարչության Մաշտոցի բաժանմունքի քրեական հետախուզության նախկին պետ Արթուր Գևորգյանի կողմից իմ նկատմամբ շուրջ երեք ամիս շարունակ կիրառված սպառնալիքների, այնուհետև 2013 թվականի օգոստոսի 14-ին ՀՀ ԱՆ «Նուբարաշեն» ՔԿՀ-ում ինձ հետ ունեցած կարճատև տեսակցության մասին:

1.4 2014 թվականի մայիսի 31-ին ՀՀ մարդու իրավունքների պաշտպան Կ. Անդրեասյանը հանցագործության մասին հաղորդում է ներկայացրել ՀՀ հատուկ քննչական ծառայություն, որի հիման վրա ՀՀ հատուկ քննչական ծառայությունում նախապատրաստվել են նյութեր:

1.5 2014 թվականի հունիսի 16-ին ՀՀ ԱՆ «Դատապարտյալների հիվանդանոց» ՔԿՀ-ում բացատրություն են տվել այն մասին, որ ՀՀ ոստիկանության Երևան քաղաքի վարչության Մաշտոցի բաժանմունքի քրեական հետախուզության նախկին պետ Արթուր Գևորգյանը սպառնալիքների միջոցով փորձել է ինձ համոզել դատաքննության ժամանակ ինքնախոստովանական ցուցմունքներ տալ և հետ վերցնել իր դեմ ուղղված բոլոր բողոքները, այլապես քրեակատարողական հիմնարկի ծառայողների և ոստիկանության աշխատակիցների միջոցով հաշվեհարդար կտեսնի իմ հանդեպ:

1.6 2014 թվականի հունիսի 11-ին վարույթն իրականացնող մարմնի՝ ՀՀ հատուկ քննչական ծառայության ՀԿԳ քննիչի պաշտոնակատար Ա. Մխիթարյանի կողմից կայացվել է նյութերն ըստ քննչական ենթակայության ուղարկելու մասին որոշում, և նախապատրաստված նյութերն ուղարկվել են ՀՀ ոստիկանության ՔԳՎ Էրեբունու քննչական բաժնի¹:

1.7 2014 թվականի հունիսի 24-ին ՀՀ ոստիկանության ՔԳՎ Էրեբունու քննչական բաժնի քննիչ Ա. Մաթևոսյանը, վերանայելով իմ կողմից հաղորդման առթիվ ՀՀ հատուկ քննչական ծառայությունում նախապատրաստված նյութերը, կայացրել է քրեական գործի հարուցումը մերժելու մասին որոշում՝ հանցակազմի բացակայության հիմքով²:

1.8 2014 թվականի հուլիսի 14-ին սույն որոշման դեմ ներկայացրել են դիմում-բողոք ՀՀ գլխավոր դատախազ Գ. Կոստանյանին՝ խնդրելով վերացնել քրեական գործի հարուցումը մերժելու մասին 2014 թվականի հունիսի 24-ի որոշումը և գործն ուղարկել նախաքննության³:

¹ Տես հավելված 1՝ 11.06.2014 թ. նյութերն ըստ ենթակայության ուղարկելու մասին որոշման պատճենը

² Տես հավելված 2՝ 24.06.2014 թ. քրեական գործի հարուցումը մերժելու մասին որոշման պատճենը

³ Տես հավելված 3՝ 14.07.2014 թվականի դիմումի-բողոքի օրինակը

1.9 2014 թվականի հուլիսի 24-ին Երևան քաղաքի դատախազ Ա. Դավթյանը, ուսումնասիրելով հաղորդման հիման վրա նախապատրաստված նյութերը և այդ նյութերով քրեական գործի հարուցումը մերժելու մասին որոշման դեմ ներկայացված բողոքը, հաստատել է որոշման օրինականությունը և կայացրել բողոքը մերժելու մասին որոշում⁴, որը փոստային առաքման ծառայության միջոցով ստացվել է 2014 թվականի հուլիսի 29-ին⁵:

2. Վարույթն իրականացնող մարմնի ոչ պատշաճ քննության վերաբերյալ պնդումներ

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 17-րդ հոդվածի ուժով քրեական հետապնդում իրականացնող մարմինը գործի հանգամանքների բազմակողմանի, լրիվ և օբյեկտիվ հետազոտման համար կրում է օրենսգրքով նախատեսված բոլոր միջոցառումները ձեռնարկելու պարտավորություն: ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 27-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ «Հետաքննության մարմինը, քննիչը, դատախազը պարտավոր են իրենց իրավասության սահմաններում **քրեական գործ հարուցել հանցագործության հատկանիշներ հայտնաբերելու յուրաքանչյուր դեպքում, օրենքով նախատեսված բոլոր միջոցառումները ձեռնարկել հանցագործություն կատարած անձանց և հանցագործության, ինչպես նաև դրա կատարման հանգամանքները բացահայտելու համար**»: Սակայն, իմ հաղորդման հիման վրա նյութերի նախապատրաստման ընթացքում վարույթն իրականացնող մարմինները չեն գործել հիշյալ հոդվածներով ամրագրված քննության սկզբունքների պահպանմամբ, որի արդյունքում կայացվել է իմ իրավունքները և օրինական շահերը ոտնահարող որոշում: Ստորև ներկայացվում են ոչ օբյեկտիվ, լրիվ և բազմակողմանի քննություն կատարելու փաստը հիմնավորող հանգամանքները:

2.1 Ինչպես նշվեց վերը, ՀՀ հատուկ քննչական ծառայության ՀԿԳ քննիչի պաշտոնակատար Ա. Մխիթարյանը ՀՀ ԱՆ «Դատապարտյալների հիվանդանոց» ՔԿՀ-ում ինձնից բացատրություն է վերցրել նախ 2014 թվականի հունիսի 16-ին, իսկ այնուհետև՝ 2-3 օր անց: Մինչդեռ, վերջինիս կողմից նյութերն ըստ քննչական ենթակայության ուղարկելու մասին որոշում կայացվել է դեռևս 2014 թվականի հունիսի 11-ին: Նշվածից կարելի է եզրակացնել, որ

- ինձնից բացատրություն է վերցվել ոչ իրավասու մարմնի կողմից, քանի որ 2014 թվականի հունիսի 16-ին նախապատրաստված նյութերն արդեն պետք է ուղարկված լինեին քննչական բաժին, իսկ եթե նույնիսկ դեռևս չէին ուղարկվել,

⁴ Տես հավելված 4՝ 24.07.2014 թվականի բողոքը մերժելու մասին որոշման պատճենը

⁵ Տես հավելված 5՝ փոստային ծրարի պատճենը

ապա նման որոշում կայացված լինելու պայմաններում, ՀՀ հատուկ քննչական ծառայության ՀԿԳ քննիչի պաշտոնակատար Ա. Մխիթարյանն իրավասու չէր նախապատրաստված նյութերով քննչական գործողություններ կատարել, կամ

- նյութերն ըստ քննչական ենթակայության ուղարկելու մասին որոշումն իրականում կայացվել է 2014 թվականի հունիսի 16-ից հետո՝ հետին ամսաթվով, կամ
- ինձնից վերցված բացատրությունը գրառվել է հետին ամսաթվով՝ դեռևս 2014 թվականի հունիսի 11-ից առաջ:

2.2 Վարույթն իրականացնող մարմինը կատարել է միակողմանի քննություն, որի նպատակը չի եղել օբյեկտիվ իրականության բացահայտումը: Նշված պնդումն ապացուցվում է մի շարք հանգամանքներով: Այսպես, նրա կողմից հիմք են ընդունվել միայն Արթուր Գևորգյանի կողմից բացատրությամբ հայտնաձև տեղեկությունները, որոնք հաստատելու համար հղում է կատարվել կալանավորի իմ անձնական գործում առկա 2014 թվականի օգոստոսի 14-ի թվագրմամբ դիմումին, որով խնդրել եմ տեսակցություն թույլատրել «հորեղբորս»՝ Արթուր Գևորգյանի հետ: Ես չեմ հերքում հիշյալ փաստաթուղթն իմ կողմից գրելու փաստը, սակայն ինչպես իմ բացատրությամբ հայտնել եմ վարույթն իրականացնող մարմնին, դիմումը գրել եմ հենց Արթուր Գևորգյանի պատվերով, ով զանգահարել է ինձ և ասել, որ կարևոր խոսակցություն ունի և տեսակցելու համար առաջարկել է նման բովանդակությամբ դիմում ներկայացնել «Նուբարաշեն» ՔԿՀ-ի վարչակազմին: Ընդ որում, դիմումն իմ կողմից գրվել է 2013 թվականի օգոստոսի 13-ին, և այդ նույն օրն էլ տեղի է ունեցել տեսակցությունը:

Հաղորդման քննարկման ընթացքում, սակայն, չեն ձեռնարկվել անհրաժեշտ բոլոր միջոցները՝ ճշտելու մեր կողմից տրված բացատրությունների իսկությունը:

2.2.1 Վարույթն իրականացնող մարմինը նյութերի նախապատրաստման ընթացքում չի պարզել Արթուր Գևորգյանի և իմ տեսակցության իրական դրդապատճառները: Ես իմ բացատրությամբ հայտնել եմ, որ վերջինս ինձ հետ հանդիպել է, որպեսզի համոզի, որ ես հետ վերցնեմ իր դեմ ներկայացված բողոքները: Վարույթն իրականացնող մարմինը չի պարզել, թե կոնկրետ ինչ հանգամանքների շուրջ եմ ես բողոքներ ներկայացրել Արթուր Գևորգյանի դեմ և արդյոք դրանք եղել են հիմնավոր: Այս հանգամանքի պարզումն անմիջական կապ ունի հանցագործության բացահայտման հետ, քանզի իմ բողոքների բնույթից, բովանդակությունից և դրանց իրականությանը համապատասխանությունից է կախված Արթուր Գևորգյանի հնարավոր գործողությունների բնույթն ու ծանրության աստիճանը:

2.2.2 Վարույթն իրականացնող մարմինը չի պարզել, թե արդյոք Արթուր Գևորգյանի կողմից ինձ հետ տեսակցելու մատնանշված պատճառը, այն է՝ իմ կողմից խաղի միջոցով գումար տանուլ տալու և նրանից գումար խնդրելու հանգամանքը, համապատասխանում է իրականությանը, թե ոչ: Մասնավորապես, վարույթն իրականացնող մարմինը չի փորձել պարզել հենց Արթուր Գևորգյանից գումար խնդրելու դրդապատճառները, ինչպես նաև չի

պարզել, թե ես ինչի հիման վրա եմ համոզվածություն ունեցել, որ վերջինս պատրաստ է տրամադրել իմ պահանջած գումարը:

2.2.3 Արթուր Գևորգյանից գումար խնդրելու հանգամանքը չհիմնավորվելու դեպքում պետք է հարց դրվեր, թե ինչու ես պետք է ցանկանայի տեսակցել Արթուր Գևորգյանի հետ, հատկապես այն դեպքում, որ նա ինձ մտերիմ ազգական չէ, և մենք մտերիմ հարաբերությունների մեջ չենք գտնվել: Ավելին, Արթուր Գևորգյանն իմ դեմ հարուցված քրեական գործով ներգրավված է որպես տուժող և միայն հիշյալ հանգամանքը բավարար է՝ հերքելու համար նրանից որևէ օգնություն ակնկալելու և առավել ևս օգնությամբ դիմելու հնարավորությունն այն դեպքում, երբ ես համոզվածություն ունեմ, որ հենց ոստիկանության աշխատակիցների միջամտությամբ է ինձ անհիմն մեղադրանք առաջադրվել և չի բացառվում նաև վերջիններիս միջամտությամբ իմ նկատմամբ մեղադրական դատավճիռ կայացվելու հավանականությունը: Այս մասին բազմաթիվ հողվածներ են հրապարակվել տարբեր զանգվածային լրատվական միջոցներով:⁶

Արթուր Գևորգյանի հետ վերջինիս պահանջով տեսակցել համաձայնվել եմ միայն այն պատճառով, որ վերջինս ինձ հեռախոսազանգով հայտնել է, որ ինձ հետ կարևոր խոսակցություն ունի, որից հետո և՛ ինձ համար լավ կլինի, և՛ իր համար: Ենթադրելով, որ վերջինս կարող է գործի վերաբերյալ կարևոր տեղեկություններ հայտնել, կատարել եմ նրա պահանջը և տեսակցության դիմում ներկայացրել ՀՀ ԱՆ «Նուբարաշեն» ՔԿՀ-ի վարչակազմին:

2.3 Նյութերն ըստ քննչական ենթակայության ուղարկելու մասին որոշման մեջ հղում է կատարված նաև ՀՀ ԱՆ «Նուբարաշեն» ՔԿՀ-ի սոցիալ-հոգեբանական և իրավական աշխատանքների բաժնի գլխավոր մասնագետ Ահարոն Հովհաննիսյանի բացատրությանը, ով հայտնել է, որ ինձ սպառնալիքներ հասցնելու վերաբերյալ որևէ տեղեկություն չի ստացվել: Մինչդեռ, վարույթն իրականացնող մարմնի կողմից անտեսվել է իմ բացատրությամբ հայտնած այն տեղեկությունն, ըստ որի կատարվածի մասին չեմ հայտնել ՀՀ ԱՆ «Նուբարաշեն» ՔԿՀ-ում, քանի որ համոզվածություն եմ ունեցել, որ այդ մասին բարձրաձայնելու պարագայում կարող է իրագործվել հնչեցված սպառնալիքը: Այս փաստն ապացուցվում է այն հանգամանքով, որ դեպքի մասին ՀՀ մարդու իրավունքների պաշտպանի գրասենյակի աշխատակիցներին հայտնել եմ միայն ՀՀ ԱՆ «Դատապարտկալների հիվանդանոց» ՔԿՀ տեղափոխվելուց հետո:

3. ՀՀ քրեական օրենսգրքով արգելված արարք կատարելու վերաբերյալ պնդումներ

Արթուր Գևորգյանը շուրջ երեք ամիս սպառնալիքներ է հասցրել ինձ՝ փորձելով համոզել չբողոքել իր դեմ: Այնուհետև, ՀՀ ԱՆ «Նուբարաշեն» ՔԿՀ-ում ինձ հետ տեսակցության ժամանակ սպառնացել է, որ հաշվեհարդար կտեսնի քրեակատարողական հիմնարկի աշխատակիցների միջոցով: Մասնավորապես, վերջինս ինձ սպառնացել է, որ

⁶ Տես հավելված՝ ՁԼՄ նյութերի քաղվածքներ

ՀՀ ԱՆ «Նուբարաշեն» ՔԿՀ-ի աշխատակիցների միջոցով այնպես կանի, որ ես «կարսերներից դուրս չեմ գա, այնտեղ էլ կմահանամ»: Այս մասին իմ բացատրությամբ հայտնել եմ նաև վարույթն իրականացնող մարմինին:

ՀՀ քրեական օրենսգրքի 137-րդ հոդվածը պատասխանատվություն է նախատեսում սպանության, առողջությանը ծանր վնաս պատճառելու կամ գույք ոչնչացնելու սպառնալիքի համար: Մասնավորապես, սույն հոդվածի 1-ին մասի իմաստով քրեորեն պատժելի արարք է համարվում «Սպանության, առողջությանը ծանր վնաս պատճառելու կամ խոշոր չափի գույք ոչնչացնելու սպառնալիքը, եթե այդ սպառնալիքն իրականացնելու իրական վտանգ է եղել»:

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 180-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ «Հանցագործությունների մասին հաղորդումները պետք է քննարկվեն և լուծվեն անհապաղ, իսկ գործ հարուցելու առիթի օրինականությունը և հիմքերի բավարար լինելն ստուգելու անհրաժեշտության դեպքում՝ դրանց ստացման պահից 10 օրվա ընթացքում», իսկ սույն օրենսգրքի 182-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ «Քրեական գործ հարուցելու առիթի և հիմքերի առկայության դեպքում դատախազը, քննիչը, հետաքննության մարմինը որոշում են կայացնում քրեական գործ հարուցելու մասին»:

Նշված հոդվածների բովանդակությունը թույլ է տալիս պնդելու, որ հանցագործության մասին հաղորդումների քննարկման շրջանակներում՝ մինչև քրեական գործ հարուցելը կամ դրա հարուցումը մերժելը, վարույթն իրականացնող մարմինը ստուգում է քրեական գործ հարուցելու առիթի օրինականությունը և հիմքերի բավարար լինելը: Քրեական գործ հարուցելու հիմքեր են հանդիսանում այն տվյալները, որոնք վկայում են հանցագործության հատկանիշների առկայության մասին: Այսինքն՝ այս փուլում վարույթն իրականացնող մարմինն ստուգում է արարքում հանցակազմի տարր հանդիսացող օբյեկտի և օբյեկտիվ կողմի առկայությունը, որից հետո կայացնում է համապատասխան որոշում՝ չանդրադառնալով հանցակազմի մյուս տարրերին:

ՀՀ վճռաբեկ դատարանը ՀՀ քրեական օրենսգրքի 137-րդ հոդվածով նախատեսված հանցակազմի վերաբերյալ իրավական դիրքորոշում է հայտնել իր 08.06.2012 թվականի թիվ ԿԴ1/0025/01/11 որոշմամբ: Սույն որոշման 17-րդ կետում ՀՀ վճռաբեկ դատարանը գտել է, որ «/.../ նշված հանցակազմի օբյեկտը հավաքական բնույթ է կրում, այն բաղկացած է մարդու կյանքի և առողջության, ինչպես նաև սեփականության անվտանգության ապահովմանն ուղղված հասարակական հարաբերություններից»:

Տվյալ պարագայում հանցագործությունն ուղղված է եղել իմ կյանքի և առողջության ապահովմանն ուղղված հասարակական հարաբերությունների դեմ:

ՀՀ վճռաբեկ դատարանի նույն որոշման համաձայն՝ «Քննարկվող հանցագործության օբյեկտիվ կողմը դրսևորվում է ակտիվ գործողություններով՝ սպանության, առողջությանը ծանր վնաս պատճառելու կամ խոշոր չափի գույք ոչնչացնելու սպառնալիքով: Սպառնալիքը մարդու նկատմամբ հոգեբանական հարկադրանքի ձև է, որը նպատակ է հետապնդում վախեցնել նրան, առաջացնել տագնապի, սեփական անվտանգության կամ գույքի համար անհանգստության զգացում»: Սույն որոշման 18-րդ կետում ՀՀ վճռաբեկ

դատարանը գտել է, որ «Քննարկվող հանցակազմի պարտադիր հատկանիշներից են սպառնալիքի կոնկրետությունը և իրական լինելը: Տվյալ դեպքում կոնկրետությունը ենթադրում է այն հանգամանքի հստակեցում, թե ինչպիսի վնաս է սպառնում պատճառել հանցավորը՝ սպանել, առողջությանը ծանր վնաս պատճառել, թե խոշոր չափի գույքային վնաս հասցնել: Ընդ որում, սպառնալիքի իրականացման եղանակների մասին հայտարարելը արարքի որակման համար նույնպես նշանակություն չունի:

Սպառնալիքն իրական է համարվում այն դեպքում, երբ տուժողը բավարար հիմքեր է ունենում վախենալու դրա իրականացումից: Այլ կերպ ասած՝ տուժողը պետք է կարծի, որ սպառնալիքի իրականացումը հնարավոր է:

Ինձ ուղղված սպառնալիքն անմիջականորեն ուղղված է եղել իմ կյանքի և առողջության դեմ, որի հետևանքով ինձ մոտ առաջացել է վախ, տագնապ, խիստ անհանգստություն իմ անձնական անվտանգության մասին: Սպառնալիքի կոնկրետությունը դրսևորվել է կյանքին և առողջությանը վնաս պատճառելու մեջ, մասնավորապես, Արթուր Գևորգյանն սպառնացել է, որ այնպես կանի, որ ես «կարսերներում կմահանամ»: Արթուր Գևորգյանը պարբերաբար փորձել է համոզել ինձ չբողոքել իր դեմ, սակայն իր պահանջները չկատարելու պայմաններում, օգտվելով ստեղծված օբյեկտիվ իրադրությունից (իմ՝ որպես կալանավորի և իր՝ որպես նախկին ոստիկանության աշխատակցի դիրքը, իմ նկատմամբ հարուցված քրեական գործով տուժողի կարգավիճակը, իմ՝ քրեակատարողական հիմնարկում գտնվելու փաստը) հոգեբանական հարկադրանքի կիրառմամբ փորձել է կանխել իմ կողմից իր գործողությունների դեմ բողոքներ ներկայացնելը: Արթուր Գևորգյանի սպառնալիքներն իմ կողմից գնահատվել են իրական, որի պատճառով կատարվածի մասին որևէ անձի չեմ հայտնել, քանի որ, գտնվելով ՀՀ ԱՆ «Նուբարաշեն» ՔԿՀ-ում, վախ և ներքին համոզվածություն եմ ունեցել, որ այդ հիմնարկի աշխատակիցները, կատարելով Արթուր Գևորգյանի պատվերը, կարող են բռնություն կիրառել իմ նկատմամբ՝ զրկելով կյանքից կամ առողջությանս պատճառելով ծանր վնաս:

Այսպիսով, վերոգրյալի հիման վրա կարելի է հետևություն անել, որ Արթուր Գևորգյանի գործողություններում առկա են եղել ՀՀ քրեական օրենսգրքի 137-րդ հոդվածով ամրագրված հանցակազմի հատկանիշներ, մինչդեռ, վարույթն իրականացնող մարմինը, միակողմանի գնահատական տալով հաղորդման հիման վրա նախապատրաստված նյութերով ձեռք բերված տվյալներին, ինչպես նաև միջոցներ չձեռնարկելով լրիվ և համակողմանի քննություն կատարելու ուղղությամբ, մերժել է քրեական գործի հարուցումը:

4. Դատարան դիմելու իրավունքի իրացման վերաբերյալ պնդումներ

ՀՀ Սահմանադրության 18-րդ հոդվածի համաձայն՝ «Յուրաքանչյուր ոք ունի իր իրավունքների և ազատությունների դատական, ինչպես նաև պետական այլ մարմինների առջև իրավական պաշտպանության արդյունավետ միջոցների իրավունք»:

Յուրաքանչյուր ոք ունի իր իրավունքները և ազատություններն օրենքով չարգելված բոլոր միջոցներով պաշտպանելու իրավունք»:

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 9-րդ հոդվածի 5-րդ մասը սահմանում է իր իրավունքներն ու ազատություններն օրենքով չարգելված բոլոր միջոցներով պաշտպանելու անձի իրավունքը:

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 278-րդ հոդվածի 2-րդ մասի համաձայն՝ «Դատարանը, սույն օրենսգրքով սահմանված դեպքերում և կարգով, քննում է հետաքննության մարմինների, քննիչի, դատախազի և օպերատիվ-հետախուզական գործունեություն իրականացնող մարմինների որոշումների և գործողությունների օրինականության վերաբերյալ բողոքները»: Սույն օրենսգրքի 290-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ «Հետաքննության մարմնի աշխատակցի, քննիչի, դատախազի, օպերատիվ-հետախուզական գործողություններ իրականացնող մարմինների՝ սույն օրենսգրքով նախատեսված որոշումների և գործողությունների օրինական և հիմնավոր չլինելու դեմ բողոքները դատարան կարող են ներկայացվել կասկածյալի, մեղադրյալի, պաշտպանի, տուժողի, քրեական դատավարության մասնակիցների, այլ անձանց կողմից, որոնց իրավունքները և օրինական շահերը խախտվել են այդ որոշումներով և գործողություններով, և եթե նրանց բողոքները չեն բավարարվել դատախազի կողմից»:

ՀՀ սահմանադրական դատարանն իր 2009 թվականի դեկտեմբերի 7-ի ՄԴՈ-844 որոշման 5-րդ կետում հայտնել է դիրքորոշում այն մասին, որ «ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի, վերջինիս՝ «Դատական վերահսկողությունը մինչդատական վարույթի նկատմամբ» վերտառությունը կրող 39-րդ գլխի նորմերի համալիր վերլուծությունը վկայում է, որ հետաքննության մարմինների, քննիչի, դատախազի և օպերատիվ-հետախուզական գործունեություն իրականացնող մարմինների որոշումների և գործողությունների օրինականության վերաբերյալ բողոքների քննությունը, որպես մինչդատական վարույթի նկատմամբ դատական վերահսկողության գործառնություն, ունի իր առանձնահատուկ խնդիրներն ու նպատակները, մասնավորապես՝ բողոքարկվող որոշումների և գործողությունների օրինականությունը (ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի և օրենսդրության այլ ակտերի պահանջներին համապատասխանությունը) ստուգելու արդյունքում պարզել անձի (կասկածյալի, մեղադրյալի, պաշտպանի, տուժողի, քրեական դատավարության այլ մասնակցի կամ այլ անձի) իրավունքների և ազատությունների խախտման փաստը և կայացնել համապատասխան որոշում՝ անձի իրավունքների և ազատությունների խախտումը վերացնելու՝ վարույթն իրականացնող մարմնի պարտականության, կամ բողոքը մերժելու վերաբերյալ»:

(...) Մասնավորապես քրեական դատավարության օրենսգրքի 290-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն հետաքննության մարմնի աշխատակցի, քննիչի, դատախազի, (...)

որոշումները և գործողությունները բողոքարկող սուբյեկտներ են քրեական դատավարության մասնակիցները և այլ անձինք, որոնց իրավունքները և օրինական շահերը խախտվել են այդ որոշումներով և գործողություններով: Հիշյալ հողվածի նույն մասի համաձայն քրեական գործերով մինչդատական վարույթում որպես դատական բողոքարկման անմիջական օբյեկտ (առարկա) են հետաքննության մարմնի աշխատակցի, քննիչի, դատախազի, (...) ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքով նախատեսված որոշումները և գործողությունները, այսինքն՝ այնպիսի որոշումներ ու գործողություններ, որպիսիք հատկապես մատնանշված են օրենսգրքի համապատասխան նորմերում:

5. Բողոքի պահանջը

Հաշվի առնելով վերոգրյալը, ղեկավարվելով ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 290-րդ հոդվածի դրույթներով՝

Խնդրում եմ

Վերացնել ՀՀ ոստիկանության ՔԳՎ Էրեբունու քննչական բաժնի քննիչ Ա. Մաթևոսյանի՝ 2014 թվականի հունիսի 24-ի՝ քրեական գործի հարուցումը մերժելու մասին որոշումը և գործն ուղարկել նախաքննության:

6. Կից ներկայացվող փաստաթղթերը

- Հավելված 1. 11.06.2014 թ. նյութերն ըստ ենթակայության ուղարկելու մասին որոշման պատճենը,
- Հավելված 2. 24.06.2014 թ. քրեական գործի հարուցումը մերժելու մասին որոշման պատճենը,
- Հավելված 3. 14.07.2014 թվականի դիմումի-բողոքի օրինակը,
- Հավելված 4. 24.07.2014 թվականի բողոքը մերժելու մասին որոշման պատճենը,
- Հավելված 5. փոստային ծրարի պատճենը,
- Հավելված 6. ՋԼՄ նյութերի քաղվածքներ:

Դիմող՝

Հ. Գևորգյան
29.08.214